

exposició / exposició
del 2 de octubre al 19 de noviembre de 2018
del 2 d'octubre al 19 de novembre de 2018

inauguració / inauguració
martes 2 de octubre, 19:30 h, en la Casa Bardín,
c/ San Fernando, 44, Alicante
dimarts 2 d'octubre, 19:30 h, a la Casa Bardín,
c/ Sant Ferran, 44, Alacant

comissaries / comissàries
Juana María Balsalobre y Cristina Llorens

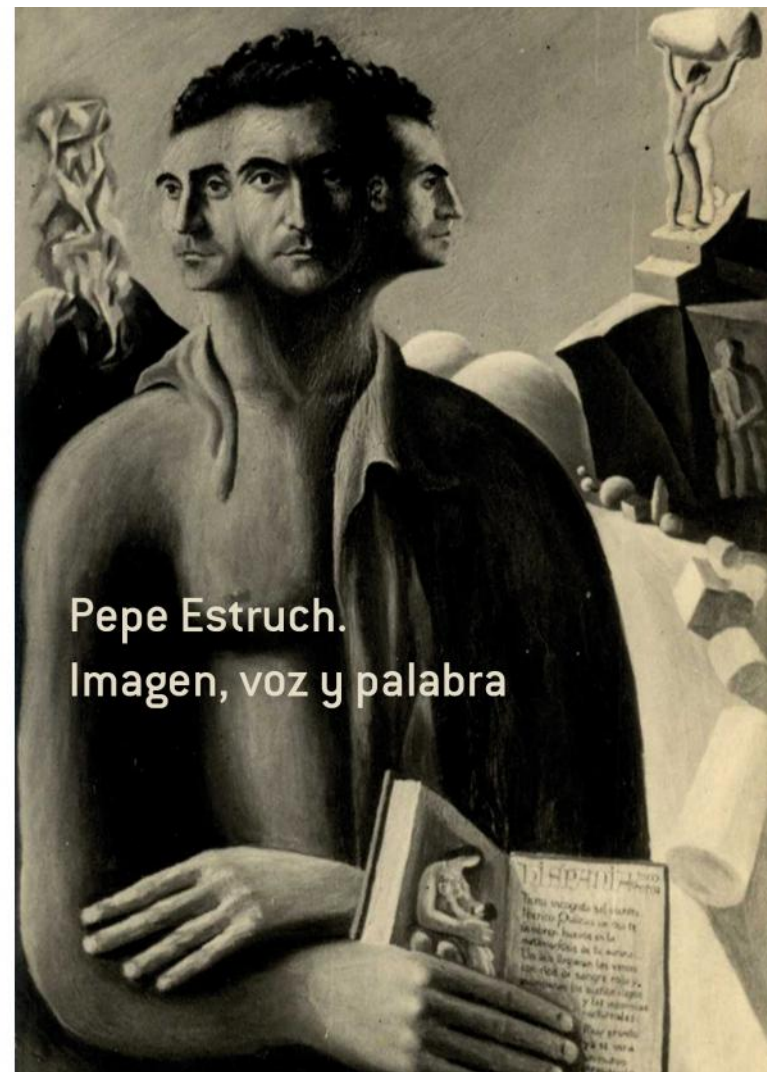
coordinación técnica / coordinació tècnica
Inmaculada Fernández y Concepción Hernández

diseño / diseny
Susana Guerrero

www.iacjuangilalbert.com
[facebook.com/iacjuangilalbert](https://www.facebook.com/iacjuangilalbert)
[@gilalbertIAC](https://www.instagram.com/gilalbertIAC)

Coqué Martínez, Portrait of a Spaniard

Pepe Estruch.
Imagen, voz y palabra

Un patrimonio para compartir

La emoción de sostener un manuscrito, o una foto, o una hoja impresa que sabemos procede de otro tiempo, es una sensación que cautiva: es el diálogo con un mundo perdido. ¿Quién generó ese papel, ese escrito, esa imagen? ¿Y por qué? ¿Cuántos olores acumula mezclados? En los tiempos de la virtualidad digital que tantas facilidades suministra, y que con tanta prontitud convierte un documento en una pieza universal, el encuentro con un original cumple su ritual. Porque lo resucita, porque lo enlaza con nuestra actualidad.

El Proyecto Estruch nació de esa elucubración. De un archivo y su estudio surgió una tesis doctoral, de la tesis un libro, del libro sus lectores. En algunos de éstos se instaló una idea: recuperar la figura de José Estruch, el director teatral, el profesor de la RESAD que va influir en els escenaris, el Premi Nacional de Teatre en 1990, el año de su muerte.

En 2017 Israel Chaves consumó un acto generoso: donó el archivo personal del dramaturgo al IAC Juan Gil-Albert tras custodiarlo veintisiete años. La exposición *Pepe Estruch. Imagen, voz y palabra* muestra una selección de ese legado que ya es un patrimonio para compartir.

José Ferrándiz Lozano
Director Cultural del IAC Juan Gil-Albert

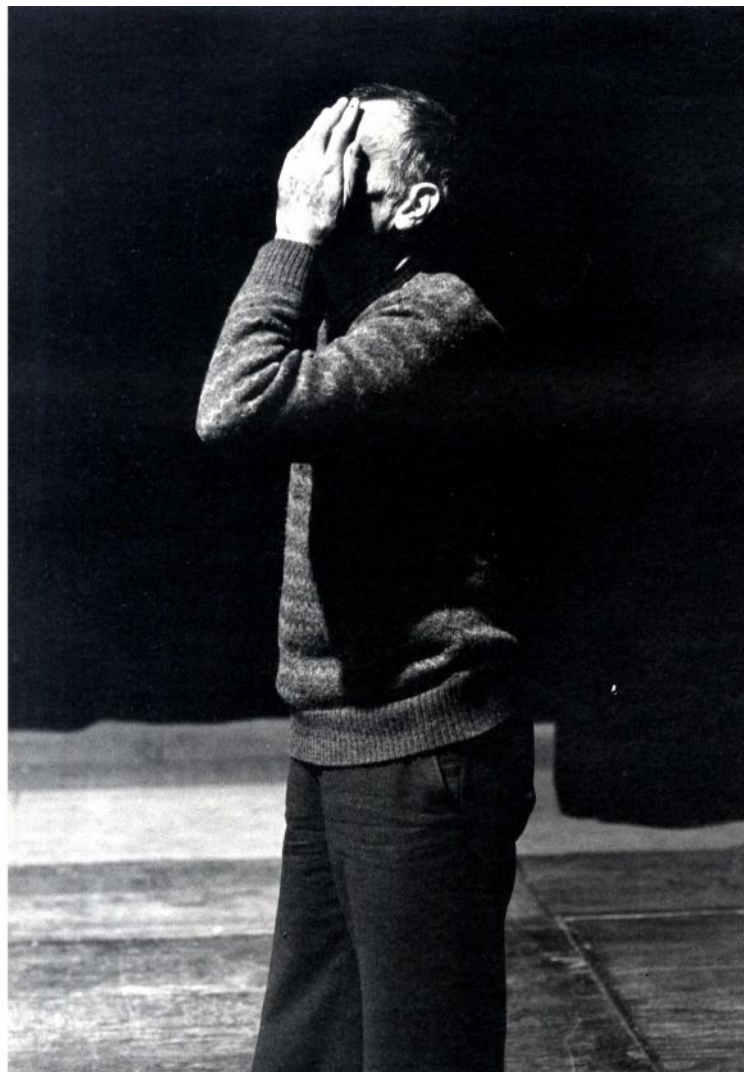
Un patrimoni per a compartir

L'emoció de sostindre un manuscrit, o una foto, o un full imprès que sabem procedix d'un altre temps, és una sensació que captiva: és el diàleg amb un món perdut. Qui va generar eixe paper, eixe escrit, eixa imatge? I per què? Quantes olors acumula mesclats? En els temps de la virtualitat digital que tantes facilitats subministra, i que amb tanta promptitud convertix un document en una peça universal, la trobada amb un original complix el seu ritual. Perquè ho ressuscita, perquè ho enllaça amb la nostra actualitat.

El Projecte Estruch va nàixer d'eixa elucubració. D'un arxiu i el seu estudi va sorgir una tesi doctoral, de la tesi un llibre, del llibre els lectors. En alguns d'estos es va instal·lar una idea: recuperar la figura de José Estruch, el director teatral, el professor de la RESAD que va influir en els escenaris, el Premi Nacional de Teatre en 1990, l'any de la seua mort.

En 2017 Israel Chaves va consumir un acte generós: va donar l'arxiu personal del dramaturg a l'IAC Juan Gil-Albert després de custodiar-ho vint-i-set anys. L'exposició *Pepe Estruch. Imagen, voz y palabra* mostra una selecció d'eixe llegat que ja és un patrimoni per a compartir.

José Ferrándiz Lozano
Director Cultural de l'IAC Juan Gil-Albert

Mostrar documento, biografía y expresión artística en una misma exposición no es tarea fácil. Explicarla requiere la síntesis que ordena el contenido y permite entender la vida y la obra de quien está en los papeles que se exponen. Fotografías, cartas, programas, recortes de prensa, obra propia, libros, pasaportes y carnés, todos tienen su lugar y su razón de estar en esta exposición.

La entrada dibuja el mapa de lo que vamos a ver: al hombre y su obra. De los documentos de la vitrina sacamos esa primera impresión biográfica del alicantino que se nos "enrosca" un poco más adelante en una vida de inquietud intelectual, humanidad generosa y dedicación al teatro, y que alcanza la proyección personal y profesional con el Premio Nacional de Teatro.

Regresamos al inicio: padres, infancia y familia a través de la imagen. Y, a través de la palabra, lo veremos crecer: su voz de niño que escribe desde Biarritz, su voz de hombre desde el campo de refugiados de Le Barcarès, su voz de hijo encontrando su vida en Inglaterra. Y allí en The Culvers, el maestro, el amigo, el que cuida y enseña. El que escribe. Los diarios de la colonia de niños vascos refugiados nos cuentan la vida de la casa y de sus moradores. Las fotografías ponen rostro a las palabras. Vida, magisterio y teatro.

Y alcanzamos la sala en la que su vida profesional se abre a nosotros entre programas de obras de teatro, música, críticas teatrales, textos adaptados, fotografías y diseños de escenarios.

Y para cerrar, en la entreplanta, su legado, su memoria, su obra.

Juana María Balsalobre y Cristina Llorens

Mostrar document, biografia i expressió artística en una mateixa exposició no és tasca fàcil. Explicar-la requereix la síntesi que ordena el contingut i permet entendre la vida i l'obra de qui està en els papers que s'exposen. Fotografies, cartes, programes, retalls de premsa, obra pròpia, llibres, pasaports i carnets, tots tenen el seu lloc i la seua raó d'estar en aquesta exposició.

L'entrada dibuixa el mapa del que veurem: l'home i la seua obra. Dels documents de la vitrina traurem aquesta primera impressió biogràfica de l'alacantí que se'ns "enrosca" una mica més endavant en una vida d'inquietud intel·lectual, humanitat generosa i dedicació al teatre, i que arriba a la projecció personal i professional amb el Premi Nacional de teatre.

Tornem a l'inici: pares, infància i família a través de la imatge. I, a través de la paraula, el veurem créixer: la seua veu de xiquet que escriu des de Biarritz, la seua veu d'home des del camp de refugiats de Le Barcarès, la seua veu de fill trobant una vida pròpia a Anglaterra. I allà, a The Culvers, el mestre, l'amig, el que cuida i ensenya. El que escriu. Els diaris de la colònia de xiquets bascos refugiats ens expliquen la vida de la casa i dels seus habitants. Les fotografies posen rostre a les paraules. Vida, magisteri i teatre.

Arribem a la sala en què la seua vida professional s'obri a nosaltres entre programes d'obres de teatre, música, crítiques teatrals, textos adaptats, fotografies i dissenys d'escenaris.

I per tancar, en l'entreplanta, el seu llegat, la seua memòria, la seua obra.

Juana María Balsalobre y Cristina Llorens